

En af de væsentligste Afgivelser fra de gjældende Bestemmelser bestaaer i, at man i Forslaget ikke har optaget en tilsvarende Regel til den i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 jfr. Pl. 29. Decbr. 1829 indeholdte om Opholdskommunens (Tjenestekommunens) Forpligtelse til under visse Betingelser at bære Omkostningerne ved en andetsfeds forsørgelsesberettiget Person's Kur og Pleie for et nærmere bestemt Tidrum. I saa Henseende bemærkes Følgende:

I Plakat af 14. Decbr. 1810 § 18 var det bestemt, at Husbonden i Almindelighed var pligtig at forsyre det syge Tjenestehyende saalænge, indtil dette enten efter Opfigelse eller af anden lovlig Marsag burde forlade sin Tjeneste, dog at Omkostningerne til den Syges Kur, til Lægemidler og til den særdeles Pleie, som maatte behøves, skulde udredes af Tjenestehyendet selv, eller, om dette er dertil havde Gvne, „da af Stedets Fattig-Kasse“.

Som det fremgaaer af Collegial-Lidende Nr. 2 af 9. Januar 1830, havde der været ulige Meninger om, hvorledes den sidste Del af denne Bestemmelse skulde forstaaes, idet nogle forstod den saaledes, at de paagjældende Udgifter, forsaavidt Hyendet ikke selv kunde udrede dem, burde afholdes af det Sted, hvor Hyendet tjente, medens andre derimod antog, at de under den nævnte Forudsætning skulde bæres af den Kommune, hvor Hyendet efter de almindelige Regler var forsørgelsesberettiget. Medens den sidste Fortolkning var bleven fulgt i Pragis, blev ved fgl. Resolution af 23. Decbr. 1829 bekendtgjort ved Pl. af 29. samme Maaned den første fastslaaet. Grunden hertil var hovedsagelig den, at man ikke mente, at den i Pragis antagne Fortolkning var let forenelig med det i § 18 i Pl. af 14. December 1810 benyttede Udtryk „Stedets Fattig-Kasse“, hvilket man ikke mente uden Tvang kunde forstaaes om noget andet Sted end det, hvor Hyendet opholdt sig paa den Tid, det formedelst Sygdom blev trængende til Understøttelse. Medens det saaledes nærmest var Respekt for Lovtexten i Plakaten af 1810, der bevirkede, at man overhovedet kom ind paa særlige Forpligtelser for Tjenestekommunen, blev der dog ogsaa til Støtte herfor anført andre Grunde, der særlig efter den dagældende Lovgivning kunde have Betydning. Det blev saaledes navnlig fremhævet, at da der ikke ret vel kunde indrømmes Forsørgelseskommunens Beskyttelse Ret til, saalænge Hyendes forholdet bestod, at forlange Hyendet, der var faldet Fattigvæsenet til Byrde paa Grund af Sygdom, hjemsendt, og da der ikke dengang var fastsat noget Maximum for den

Understøttelse, der i Sygdomstilfælde kunde forlanges refunderet af Forsørgelseskommunen, vilde det ikke være naantageligt, at Fattigbestyrelsen paa det Sted, hvor Hyendet under Sygdommen opholdt sig, naar man indrømmede den Ret til Refusion hos Forsørgelseskommunen, stundom vilde lade det mangle paa den behørige Strenghed i at bedømme, hvorvidt og i hvilket Omfang Udgifterne burde udredes af Hyendet og Husbonden, ligesom det ikke heller kunde ventes, at der i det Hele vilde blive iagttaget den Økonomi, som naar Kommunen selv skulde bære Omkostningerne.

Plakaten af 29. December 1829 gav imidlertid Anledning til Forviklinger og Misbrug i forskjellige Henseender. Da Husbondens og Tjenestekommunens Forpligtelser overfor det syge Hyende vare indskrænkede til den Tid, hvori Hyendesforholdet bestod, var den kortere Tjenestetid en Fordel for disse, og Bestemmelsen rummede derfor en Fare for Udbredelsen af det løse Tjenesteforhold derved, at dette blev et Middel til at befri baade Husbonden og Tjenestekommunen for Forpligtelsen. Man havde derhos søgt paa forskjellig Maade at omgaa Bestemmelsen som f. Ex. ved at antage Tjenestefolk under Navn af Dageljere, naaget disse i længere Tid udførte almindelig Hyendearbejde og uode Kost og Logis i Arbejdsgeberens Hus, og deslige. Under Overvejelserne om den senere Frd. af 24. Januar 1844 søgte man derfor at raade Bod herpaa, og i Stedet for at ophæve Bestemmelsen valgte man da naaget bestemt Modstand blandt Andet af den administrerende Direktion for Københavns Fattigvæsen at ubvide den paa den i bemeldte Forordnings § 13 nærmere angivne Maade, saaledes at alene en Person's Ophold i en Kommune under visse Betingelser paadrog samme Forpligtelsen til at afholde Omkostningerne ved hans Kur og Pleje for et vist Tidrum.

Det har imidlertid vist sig, at man ikke derved er naaet ud over de Vanskeligheder, hvorpaa man var kommen ind — som ovenfor bemærket mindre paa Grund af nogen indre Nødvendighed end som Følge af en bogstavelig Fortolkning af et enkelt Udtryk i Plakaten af 14. Decbr. 1810 § 18. Der er neppe nogen Bestemmelse i den gjældende Fattiglovgivning, der har voldet større Vanskeligheder og givet Anledning til flere vanskelige mellemkommunale Spørgsmaal og Forsøg paa Dingaaelser end de ovennævnte Regler i Frd. af 24. Januar 1844 § 13 sammenholdt med Pl. af 29. Decbr. 1829, og der er ingen Tvivl om, at en Opgivelse af disse Regler i høj Grad vilde vi-